

[Erna Sørensen.]

var af den mening, at det skulde være et af de tilfælde, som faldt ind under § 2, medens den højtærede justitsminister senere har gjort rede for, at dette tilfælde ikke falder ind under bergebet legemlig mangel. Hvorvidt blødersygdommen er af en så væsentlig karakter, at den vil falde ind under § 2, er jeg ganske ude af stand til at udtale mig om. Netop denne usikkerhed, dette, at man ikke kan afgrænse tilfældene, gør, at jeg synes, man skulle være sig for at gennemføre en sådan lovgivning.

Jeg tilsiger min støtte til lovforslagets behandling i udvalg, idet jeg gentager, at vi indenfor vort parti har forskellige anskuelser, men at jeg for mit vedkommende ikke kan tiltræde lovforslaget, således som det foreligger.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Der har i det andet høje ting i flere rigsdagssamlinger været varme debatter om dette lovforslag og dets forgængere, og der har været fremsat mange betæneligheder. Jeg vil gerne udtrykke min forståelse af, at dette lovforslag har givet anledning til varme debatter, og at man til trods for, at der her er tale om et forslag, der er behandlet og vedtaget i landstinget, ikke kan undgå en debat også i dette ting.

Det er jo sådan, at adoptionsforholdet vedrører noget meget menneskeligt, forholdet mellem børn og de mennesker, som påtager sig at stå i forældres sted. Her må hovedsynspunktet være, at har man påtaget sig forældreret og forældrepligt, så har man gjort det på godt og ondt, og jeg forstår så at sige alle de betæneligheder, som er kommet til orde i det andet høje ting, og hvoraf vi også har hørt nogle fremsat her i dag. Hvis det ikke var hovedsynspunktet, ville der blive en stærk utryghedsfølelse i adoptionsforholdet. Hvis adoptionsforholdet var noget, man kunne bryde, noget, man kunne få ophævet forholdsvis let, ville forældrene tænke: hvis barnet nu ikke arter sig, som jeg synes det skal, i den ene eller den anden retning, kan jeg jo få adoptionsforholdet ophævet! Det ville selvfølgelig virke tilbage både på forældrene og børnene. Men livet er mangelunde, og derfor vil jeg ikke afvise, at der må være en vis ventil.

Den adgang, der allerede er til ophævelse af et adoptionsforhold, vil jeg ikke knytte mange bemærkninger til, da jeg mener, det her drejer sig om sådanne tilfælde, der ikke giver anledning til uoverensstemmelser, men

det, som særligt er aktuelt i dag, er den ventil, som indeholdes i lovforslagets § 2.

Jeg kan til nød gå med til en ventil på grund af åndssvaghed o. lign. i den formulering, som det har fået i landstinget, hvor der jo virkelig er foregået en stramning i forhold til det lovforslag, der oprindeligt var forelagt, sådan at det ikke er så nemt at få ophævet et adoptionsforhold; men der er dog noget, der støder mig her, og det er, at det ligesom ikke indgår i det, der står, at også barnets tarv skal tages i betragtning. Det fremgik jo af den højtærede justitsministers udtalelse, at hun mente, det også kunne være til barnets tarv at få et sådant forhold brudt, men der står ikke, at dommeren er forpligtet til at tage hensyn til barnets tarv. Selvom man indfører den praksis, hvad jeg meget håber, at retslægerrådet skal afgive en erklæring, har man jo ikke givet noget fingerpeg om, at barnets tarv skal tages i betragtning. Når der er tale om betydelige psykiske mangler, spiller det for barnet en meget stor rolle, om det har forbindelse med familie eller med nogen, der er det i families sted. Det kan man få beretninger om fra alle de forskellige hjem, hvor sådanne børn opholder sig.

Mine største betæneligheder drejer sig dog om bestemmelsen med hensyn til de betydelige legemlige mangler, hvilket spørgsmål også har været meget debatteret i landstinget. Jeg er her helt enig i de betragtninger, som den radikale ordfører i landstinget, frk. Anna Westergaard, gjorde sig til talsmand for ligesom også medlemmer af diverse andre partier i landstinget.

Når man læser retslægerrådets sidste responsum, er man klar over, at det vil være meget betænkeligt at gå med til en ændring som den her foreslåede, og jeg vil gerne sige et par ord om retslægerrådets responsum efter det nøjere studium, som jeg har gjort det til genstand for, og som jeg altså får noget andet ud af end det ærede medlem hr. Busch-Jensen. Når jeg læser dette responsum, kan jeg for det første ikke lade være at tænke på, at retslægerrådet i 1948 afgav en ubetinget erklæring til fordel for et forslag, som gav en endnu videre adgang til at ophæve adoptionsforhold end det her foreliggende forslag. Det er klart, at når retslægerrådet i 1951 skal afgive en erklæring, må det skele til den erklæring, der er afgivet i 1948 — vi ved allesammen, at det gør man —, og så er det lige meget, om der kun var fem medlemmer tilstede i 1948. Jeg må forøvrigt sige, at disse ret divergerende erklæringer gør mig en lille smule